

Herinneringen uit de jaren 90

een bedrijfs krimi

Een verhaal uit de werkelijkheid van 1975 -1979

**waar de wisselwerking tussen
priveleven en het werk op de zaak
uitloopt op een verrassend einde**

Dr. P.J. van Meel

Holtum 2020

Mijn boeken:

1. **Dissertatie** 1990: Een optimalisatiemodel voor automatisering van AA-organisaties, Gedrukt in eigen beheer
2. **Informatica voor beleidsbeslissingen**, 1999, via ten Hagen Stam, ISBN 9789076304953
3. **Titania**, het lichtvoetig realiseren van magische en realistische ideeën (roman), via Free Musketeers, 2011, ISBN 9789048418992
4. **Piet van Vroenhoven**, een familie in de eerste helft van de 19^e eeuw, door: Jac van Meel, door mij uitgegeven in 1980 en opnieuw via Mijnbestseller in 2014, ISBN 9789462545052
5. **De deelnemers van Sittard-creatief**, hun passie, kunst of hobby, 2015, via Mijnbestseller, ISBN 978962540262
6. **Mijn doolhof**, overtuigingen en dromen, 2016, via Bravenewbooks, ISBN 978940216523
7. **Herinneringen uit de jaren 70**, een bedrijfs krimi, 2020 via Mijnbestseller, ISBN 9789 403609355

Het complot

Kees en Pieter zaten samen in de directiekamer en praatten over Dré en de rechtszaak die deze was begonnen. Pieter zei: “alle getuigen die bij de rechter zijn geweest zijn bij ons in dienst en hebben bij de zaak van Dré in ons voordeel getuigd. Die anderhalve ton die Dré eist als vergoeding voor zijn ontslag kan hij vergeten”. “Dat is maar goed ook, zei Kees want dat kunnen we echt niet meer hebben en dan is een faillissement niet meer te voorkomen. Goed gedaan trouwens, Pieter”.

Advocaat Klijs kwam binnen. Hij was niet zo joviaal als gewoonlijk en ging stuurs op een stoel zitten. Wil kwam binnen “dag meneer Klijs”. Ze gaf hem koffie en verdween weer.

Hoe is het gegaan met de rechtszaak van Dré, wanneer horen we de uitspraak, vroeg Kees?

Schei uit, zei Klijs. Het is een drama.

Hoezo?

De advocaat van Dré kwam met een nieuwe getuige aandragen en je raad nooit wie dat was.

Nou?

Het was Piet. En die legde aan de rechter uit dat hij de direct leidinggevende van Dré was en daardoor meer en beter dan wie ook in staat was om over Dré te getuigen en dat hij niet meer in dienst was van Peren BV en dus objectief. Hij werd onder ede gesteld en legde een verklaring af waar helemaal niets meer tegen in te brengen is. De advocaat van Dré noemde hem een kroongetuige en hoefde al niet meer te zeggen dat het toekennen van de ontslagvergoeding niet alleen nodig en rechtvaardig was maar dat het bedrag zelfs eigenlijk te weinig was.

Kees ontplofte zowat. Gaan we verdomme failliet door toedoen van Piet! Hij vloekte een hele tijd door. Pieter en Klijs zaten er stil en bedrukt bij.

Ik heb wel een idee, zei Klijs ineens.

Wat dan, vroeg Kees tussen het vloeken door?

Piet in de bak, geen ontslagvergoeding en geen faillissement en ook geen proceskosten! Zei Klijs.

Het was even stil en Kees en Pieter lieten het op zich inwerken.

Pieter staarde voor zich uit en zei opeens op harde toon en met een strak gezicht: Juist, ik heb het begrepen! Ik ga dat regelen.

Prima, zei Kees die kennelijk hetzelfde had gedacht, dan krijg jij een bonus en ik wil nergens vanaf weten.

Ze praatten nog wat, Pieter vertrok en wat later ging Klijs ook weg en stuurde vanaf zijn kantoor meteen een vette rekening naar Kees.

Het begin bij Peren BV

Er werd in een personeelsadvertentie gevraagd naar een controller voor een middelgroot transport en expeditiebedrijf met de naam Peren International BV, niet te ver van mijn toenmalige woonplaats Hilvarenbeek. De gevraagde ervaring en opleiding klopte goed met mijn achtergrond en omdat ik van baan wilde veranderen solliciteerde ik daar op.

Ik werd uitgenodigd en ik nam een vrije dag op. Ik wilde niet dat mijn toenmalige werkgever er lucht van kreeg dat ik daar misschien weg ging. Tja, als het niet doorging had ik toch het etiket op me van iemand die dat bedrijf wilde verlaten en dat voelt niet goed. Ik stak me in een mooi pak en ging er heen. Ik kwam aan bij het bedrijf. Het was een groot bedrijf, zeker voor die jaren, het was 1975, en ik ging naar binnen. Ik werd doorgestuurd naar de directiekamer. Dat was een grote ruimte, best indrukwekkend met aan een wand een heel grote kaart van Europa met daarop aangegeven met welke plaatsen er vervoerscontacten waren. Deze stad was zo te zien het centrum van Europa.

De directeur, Kees Peren en een consulent voerden het gesprek met me en dat verliep voorspoedig. Enkele dagen later volgde er een tweede gesprek waarin me meer informatie werd gegeven en waarin ze dieper op mijn ervaring ingingen. Ik werd aangenomen en zou wat later beginnen.

Bij mijn werkgever van dat moment moest ik gaan vertellen dat ik daar weg ging. Het was een grote onderneming waar ik vier jaar had gewerkt en oorspronkelijk was aangenomen als secretaris van de directeur. Daar was ik samen met een specialist van TNO in Delft een paar jaar bezig geweest met een geavanceerd systeem om de productieplanning van de fabriek te optimaliseren. Dat was een innovatief systeem waarbij gebruik werd gemaakt van de computer van TNO.

De zoon van de directeur had tien jaar in Rotterdam doorgebracht in een poging bedrijfseconomie te studeren en toen hij vernam van mijn werk zocht hij me op. "Ik studeer in Rotterdam en ben toe aan een afstudeerscriptie en ik heb daar nog niet echt zicht op hoe ik dat ga aanpakken. Ik heb gehoord dat je bezig bent met een nieuw systeem om de productieplanning van de fabriek te optimaliseren. Kun je me daar meer over vertellen?" Ik vertelde het hem en had niet de indruk dat hij me goed kon volgen. Hij was echter de voor de hand liggende nieuwe directeur en opvolger van zijn vader, dus ik deed mijn best om

het hem uit te leggen. “Zou je over dit onderwerp een afstudeerscriptie voor mij kunnen schrijven?” vroeg hij. Ik was heel snel en kort in mijn antwoord en zei “Nee, dat doe ik niet”. Hij ging weg en ik heb niet meer van hem gehoord. Toen ik na mijn sollicitatie bij Peren BV naar de directeur ging om te zeggen dat ik ontslag zou gaan nemen was die heel vriendelijk: “We hebben jaren van een goede samenwerking achter de rug, succes verder”.

Ik legde de werking van het systeem uit aan een collega die het werken met dat systeem zou overnemen. Het was kennelijk te moeilijk of die ander had gewoon geen zin en het systeem stierf een premature dood. Het was niet voor het eerst en het laatst dat een innovatief project van me ondanks alle enthousiasme van mezelf en anderen niet tot stabiel gebruik in de praktijk kwam. Dat is me met grotere en minder grote projecten erg vaak overkomen, niet in het minst rond mijn promotie en verwerking van de inhoud van mijn proefschrift in de jaren 90.

In de sollicitatie was mij uitgelegd wat de functie zou inhouden. Ik zou de leiding hebben over drie afdelingen en opgenomen worden in de staf die samen met de twee directeuren de zaak leidde. Het betrof een afdeling financiën, een centrale administratie en een afdeling automatisering. Een toekomstige collega van me zou de marketing en expeditie leiden. In de staf zat verder Pieter, die personeelszaken deed. De tweede directeur heette Willem en die had de transportafdeling onder zich en de algemeen directeur heette Kees Peren.

De consultant was een directeur van een consultancybureau dat was ingeschakeld om het management van het bedrijf Peren up to date te maken. Dat was inderdaad nodig want het bedrijf was eigenlijk te groot geworden om door alleen Kees en Willem geleid te worden. Die waren van huis uit allebei chauffeur op vrachtwagens geweest. Ze misten de achtergrond om de gang van zaken te beheersen en te leiden. Maar met name Kees was bepaald niet dom, maar geslepen en slim genoeg om anderen met zijn gedrag naar zijn hand te zetten. Hij had ook een natuurlijk gezag.

Ik werd aangenomen en er werd afgesproken dat ik ingewerkt zou worden door een medewerker van het consultancybureau. Het bleek dat er van managementinformatie nauwelijks sprake was en dat de leiding eigenlijk geen zicht op het rendement en de resultaten had.

Mijn taak vanaf het begin was om te zorgen dat dat wel goed in orde kwam, naast het leiden van die drie afdelingen. Die drie afdelingen hadden alle drie een eigen hoofd en mijn contacten met alle mensen van die afdelingen beperkten zich vooral tot drie mensen. Automatisering werd geleid door een systeemontwerper, Jan. De centrale administratie door Dré, en de financiële afdeling door Dries. Ik had ook de beschikking over een assistent, Jean, die een SPD-diploma had.

We begonnen met het opstellen van een kostprijs systeem. Alle vaste en variabele kosten werden geïnventariseerd en verdeeld over de kostenplaatsen door middel van een kosten verdeelstaat. Per productsoort werden daarna de kosten per eenheid berekend. De hulp van de externe consultant was in het begin voor mij daarbij wel welkom maar gaandeweg veranderde de samenwerking. In plaats van een toegevoegde waarde vanuit die consultant kreeg ik steeds meer het gevoel dat ik die consultant min of meer aan het opleiden was. Hij werd meer een belemmering dan een hulp. Toen dat gevoel na een paar weken te sterk werd ging ik naar Kees en zei dat ik die consulent niet meer wilde. De directeur van het consultancybureau had Kees om een onbekende reden toch in zijn greep en Kees had er veel moeite met mijn wens om een einde aan de inzet van die consulent te maken. Ik bleef aandringen en uiteindelijk ging Kees ermee akkoord, maar ik moest het zelf weten en begrijpen dat ik verantwoordelijk was als het verder niet goed zou verlopen. Ik denk dat het wel meehielp dat de kosten van die consulent nu zouden stoppen.

Het duurde best wel een tijd voordat ik goed inzicht had in alles wat er gebeurde in het bedrijf, welke producten er waren, hoe ermee administratief omgegaan moest worden, hoe de dossiers werkten, wie wat moest doen en waarom. Er was eigenlijk niemand die een totaalbeeld had en me dat duidelijk kon maken. Het heeft wel een jaar geduurd voordat ik me een goed beeld gevormd had.

De baas van de centrale administratie had me de in- en outs van de dossiers eigenlijk moeten kunnen vertellen. Dré was echter een moeilijk toegankelijke man. Hij was een administrateur van de oude stempel. Hij had een oud en degelijk pak aan. Hij was echt een pietje precies en ik heb hem nooit op een opgewekt humeur kunnen betrappen. Hij zat midden in zijn afdeling en hield alles streng onder controle. Hij was totaal niet communicatief en tegelijk heel streng. Dré was vanaf helemaal in het begin, zo'n vijfentwintig jaar terug, de